

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. oddalił apelację wnioskodawcy J. T. od wyroku Sądu Okręgowego w T. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 października 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. odmawiającej przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

W sprawie tej ustalono, że J. T. (ur. 19 marca 1950 r.) w dniu 6 maja 2013 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarówno orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 21 czerwca 2013 r., jak i orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z 12 września 2013 r., uznany został za częściowo niezdolnego do pracy od 8 sierpnia 2008 r. Na dzień złożenia wniosku legitymował się łącznym okresem składkowym wynoszącym 16 lat, 11 miesięcy i 17 dni, ale w

ostatnim dziesięcioleciu przez zgłoszeniem wniosku rentowego udowodnił staż pracy wynoszący miesiąc i 8 dni okresów składkowych oraz rok, 5 miesięcy i 24 dni okresów nieskładkowych. Także w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy liczonym od 8 sierpnia 1999 r. do 7 sierpnia 2009 r. udokumentował staż ubezpieczeniowy wynoszący rok, 4 miesiące i 13 dni okresów składkowych oraz rok, 11 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych (które podlegały zaliczeniu w wymiarze 1/3 okresów składkowych). Tym samym wykazał łączny staż pracy wynoszący zaledwie rok, 9 miesięcy i 27 dni. W konsekwencji organ rentowy decyzją z dnia 23 listopada 2009 r. odmówił wnioskodawcy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na niespełnienie warunków określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa emerytalna).

Sąd drugiej instancji podkreślił, że warunkiem przyznania świadczenia rentowego w rozumieniu art. 57 ustawy emerytalnej jest kumulatywne spełnienie przesłanek w nim określonych. Wnioskodawca zarówno w dziesięcioleciu przypadającym przed złożeniem wniosku, jak i dziesięcioleciu poprzedzającym datę powstania częściowej niezdolności do pracy nie udowodnił wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, wobec czego nie spełnił przesłanki określonej w punkcie 2 art. 57 ustawy emerytalnej. Nie spełnił także warunków z art. 58 ustawy emerytalnej, ponieważ nie stwierdzono u niego całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie częściową, a ponadto na dzień złożenia wniosku legitymował się łącznym okresem ubezpieczenia wynoszącym zaledwie 16 lat, 11 miesięcy i 17 dni, zamiast co najmniej 30-letnim okresem składkowym, o którym mowa w ust. 4 powołanego przepisu.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego: 1/ art. 227 w związku z art. 217 § 1 k.p.c. przez błędną interpretację i nieprzeprowadzenie dowodu z dodatkowej opinii biegłego, 2/ art. 378 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i nierozważenie wszystkich podniesionych zarzutów w apelacji, co skutkowało jej bezpodstawnym oddaleniem, 3/ art. 382 k.p.c. przez błędną interpretację i pominięcie znaczącej części materiału dowodowego, 4/ art. 385 k.p.c. przez błędną interpretację i niewłaściwe

zastosowanie, a przez to uznanie apelacji za bezzasadną. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 5/ art. 57 ust. 1 pkt 2 oraz art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, że nie spełnia przesłanek koniecznych do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, 6/ art. 2, 9 oraz 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez błędną interpretację i naruszenie zawartych w nich dyspozycji, 7/ art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) przez niewłaściwe zastosowanie oraz błędną interpretację.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność „wobec rażących naruszeń Sądu drugiej instancji, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroku w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...] oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Powołanie się na przesłankę oczywistego naruszenia prawa (art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.) wymagało wykazania kwalifikowanej postaci takiego wniosku, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Oznacza to, że pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia podstaw zaskarżenia były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanego

ustalenia o braku przesłanki całkowitej niezdolności skarżącego do pracy. Takiej kwalifikowanej wady zaskarżone orzeczenie nie zawiera, a w szczególności jego uzasadnienie wyjaśniło należycie podstawę faktyczną i prawną prawidłowego wyrokowania. Chybiony był ogólnikowy i polemiczny wniosek o jej rzekomo oczywistej zasadności, bo taki wniosek i wada kontestowanego wyroku nie są widoczne od razu i bez potrzeby ponownej szczegółowej weryfikacji zebranego i prawidłowego ocenionego materiału dowodowego, z którego *prima facie* wynika brak całkowitej niezdolności do pracy skarżącego, który nie może oczekiwać dopuszczania kolejnych lub uzupełniających opinii biegłych lekarzy sądowych kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni on korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 24). Ponadto prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, której nie stwierdzono u skarżącego, wymagałoby legitymowania się co najmniej 30 letnim stażem ubezpieczeniowym okresów składkowych i nieskładkowych (art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej), którego skarżący według niezaskarżonych miarodajnych ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ewidentnie nie osiągnął. Skarżący nie legitymuje się też 5 letnim okresem składkowym i nieskładkowym w okresie ostatniego dziesięciolecia przed datą ustalenia jego częściowej niezdolności do pracy od 8 sierpnia 2009 r. wymaganym do przyznania renty z tytułu stwierdzonej częściowej niezdolności do pracy, ani w dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku rentowego. Ustalenie wcześniejszej postulowanej przez skarżącego daty powstania częściowej niezdolności do pracy uniemożliwiało poprzedni prawomocny negatywny wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie IV U (...).

Wymienione okoliczności dyskwalifikowały wniosek o rzekomo oczywistej zasadności poddanej przedsądowi skargi kasacyjnej, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.